

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 7.

V Ljubljani, 1. julija 1888.

Leto XVIII.

Umirajoče dete.

Pri postelji deteta mati sloni
In gleda v očesi stekléni.
Oj, kóliko sree pač njeno trpi,
In kakšni občutki so njeni?!

In dete se sklóne in jej govóri:
„Oj mati, kakó mi hudó je,
Drugače se meni v resnici godi,
Kot v snu pri krilateih biló je.

Takó ljubeznjivo so gledali v mé,
Ob roci po vrlih peljali,
Kot bratec bi njih bil od rojstnega dné,
In vse so mi razkazováli.

Tam gori solzâ ni, in ne bolečin,
Vse se veseli in raduje,
Vse polno ondukaj je rajskih milin,
Med angeljci Bog naš kraljuje.“

Utihne zdaj dete in prime rokó,
Ki mamica mu jo podaja,
V podobo na steni upira okó,
Veselja srcé se mu taja:

„Glej, mamica, prišli po mene so vže,
Da bi me v nebesa peljali,
Čuj, migajo mi in takó govóré:
Pridruži se bratec nam mali!“

Sklonivši se dete ročici sprostrè,
Zasvétita se mu očesi —
Omahne na postelj, očesi zaprè,
Zbudi se vže v svetlem nebési.

Pri postelji deteta mati sloní,
Oči si z rokama zakriva,
In vender srcé njeno več ne trpi,
Ker sinek pri Bogu zdaj biva.

Branimir.

